

“நிச்சயமாகவே நீங்கள்

என்னைக் குறிப்பிட

முடியாது!”

[2:1-3, 17-24]

இந்தத் தொடரின் முந்திய மூன்று பாடங்களில் நாம், அதிகாரம் 1ல் புறஜாதியாருக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பைப் பற்றிப் படித்தோம் (வசனங்கள் 18-32). புறஜாதி யாருடைய உலகத்தின் பாவம் நிறைந்த தன்மையைப் பவுல் கலந்துரையாடியபோது, யூதர்கள் தங்கள் தலைகளைத் தீவிரமாக அசைத்து பின்வருமாறு ஒப்புக்கொண்டனர் என்பதைக் கற்பனை செய்வது கடினமல்ல: “அது சரியானதே! ஆமென்! தொடர்ந்து பிரசங்கியுங்கள் சகோதரனே!” கவனத்தை ஈர்க்கும் வட்டவிளக்கைப் பவுல் புறஜாதி யாருடைய பக்கமிருந்து திடீரென்று யூதர்கள் பக்கமாகத் திருப்பியபோது, அவர்கள் எவ்வளவாக அதிர்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும்: “ஆகையால், மற்றவர்களைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவனே, நீ யாரானாலும் சரி, போக்குச்சொல்ல உனக்கு இடமில்லை; நீ குற்றமாகத் தீர்க்கிறவைகள் எவைகளோ, அவைகளை நீயே செய்கிறபடியால், நீ மற்றவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிற தீர்ப்பினாலே உன்னைத்தானே குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறாய்” (2:1).

ரோமர் 2:1-16ல் பவுல் யூதர்களைக் குறிப்பிட்டாரா அல்லது யூதர்களுக்கான அவரது குறிப்பான விமர்சனங்கள் 17ம் வசனம் வரையில் தொடங்குவதில்லையா என்பது பற்றிச் சில கேள்விகள் உள்ளன. நாம் காணப்போகிறபடி, 1 முதல் 16 வரையிலான வசனங்கள், இரட்சிப்புக்குத் தங்கள் ஒழுக்க நேர்மையைச் சார்ந்துள்ள எவருக்கும் நடைமுறைப்படுத்தப்படக்கூடும். இருப்பினும் நான், அதிகாரம் 2ன் முதல்பகுதியில் பவுலின் இலக்கானது அந்த அதிகாரத்தின் கடைசியில் உள்ளதைப்போன்றதாகவே இருந்தது என்று நம்புகிறேன். அந்த முடிவிற்கு இங்கு ஒரு சில காரணங்கள் உள்ளன:¹

(1) பவுலின் நிருபத்தின் மையக்கருத்தில், அவரது குறிக்கோளானது, “யூதர்கள், கிரேக்கர்கள் ஆகிய யாவருமே பாவத்தில் இருந்தனர்” என்ற குற்றச்சாட்டாகவே இருந்தது (3:9). புறஜாதியார்கள் பாவிக்களாக இருந்தனர் என்று நிலைநாட்டியபின்பு, அடுத்ததாக அவர் தமது

கவனத்தை யூதர்களின் பக்கமாகத் திருப்பி - அவர்களும் பாவிக்களாக இருந்தனர் என்று - காண்பிப்பது இயல்பானதாகவே இருக்கும்.

(2) அதிகாரம் 1ன் கடைசிப் பகுதியில் பவுல், படர்க்கைப் பெயர்ச் சொல்லை (“அவர்கள்” மற்றும் “அவர்களுக்கு”) பயன்படுத்தினார். 2:1ல் அவர் முன்னிலைப் பெயர்ச்சொல்லுக்கு (“நீ”) மாறினார்: “ஆகையால், ... நீ ... போக்குச்சொல்ல ... இடமில்லை.” இதே அணுகுமுறையே வசனம் 17லும் தொடர்கிறது: “நீ யூதனென்று பெயர்பெற்று ...” 17ம் வசனத்தில் “யூதன்” என்றுள்ள குறிப்புப்பெயர் 1ம் வசனத்தில் உள்ள “நீ” என்பதை அடையாளப்படுத்துவதாகக் காணப்படுகிறது.

(3) வசனம் 1ல் பவுல், தாங்கள் குற்றம் சாட்டுகிற அதே விஷயங்களைச் செய்கிறவர்களைக் குற்றப்படுத்தினார். 2:21-23ல், அவ்வகையான சீர்பொருத்தமற்ற தன்மைக்கு யூதர்களின் பகுதியில் பவுல் குறிப்பான உதாரணங்களைக் கொடுத்தார். மீண்டுமாக அங்கு, 2:1-16ல் குறிப்பிடப்பட்டவர்களுக்கும் 2:17-29ல் உள்ள யூதர்களுக்கும் இடையில் சக்தொடர்பு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

(4) 1 முதல் 16 வரையில் உள்ள வசனங்களில் காணப்படுகிற பாவங்கள் யூதத்துவப் பாவங்களாக மாத்திரம் இருக்கவில்லை, ஆனால் அவைகளால் யூதர்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட பாவங்களாக இருந்தன. யூதர்கள் மற்றவர்களை நியாயந்தீர்க்கும் நாட்டம் கொண்டிருந்தனர் (2:1, 3; மத்தேயு 7:1, 2). அவர்கள் மற்றவர்கள் செய்த பாவங்களைக் கண்டனம் பண்ணியிருந்தும், அதே பாவங்களை அவர்களும் செய்தனர் (2:1, 3; மத்தேயு 7:3-5).² அவர்கள் ஆபிரகாமுடைய சந்ததியார்களாயிருந்தபடியால் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிவிடலாம் என்று நினைத்தனர் (2:3; மத்தேயு 3:9அ). அவர்கள் கடினப்பட்ட, மனந்திரும்பாத இருதயம் கொண்டிருந்ததற்காகக் குற்றம்சாட்டப்பட்டனர் (2:5; மாற்கு 3:5).

பவுல் 2ம் அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்தே யூதர்களைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார் என்றால், 17ம் வசனம் வரையில் அவர்களை அவர் அடையாளப்படுத்தாதிருந்தது ஏன்? ஒரு வேளை அந்த அப்போஸ்தலர், தாவிது அரசரிடத்தில் நாத்தான் பயன்படுத்திய அதே அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். நாத்தான் முதலில் தாவிதினுடைய நீதி உணர்வை எழுப்பினார் (2 சாமுவேல் 12:1-6) பின்னடி அவர், “நீயே அந்த மனுஷன்” என்று கூறினார் (வசனம் 7).

2ம் அதிகாரத்தை நாம் படிக்கையில், இந்த அதிகாரம் முழுவதிலும் பவுல், யூதர்களைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார் என்று நான் கற்பிதம் செய்துகொள்வேன். அதே வேளையில், நான் தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பில் விழாத அளவுக்குத் தங்களை “மிகவும் நல்லவர்கள்” அல்லது “மிகவும் தேவபக்தியுள்ளவர்கள்” என்று நினைத்துக்கொள்பவர்களைப் பற்றியும் நடைமுறைப்பயன்பாட்டை ஏற்படுத்துவேன்.

நான் இந்தப்பாடத்திற்கு, “நிச்சயமாகவே நீங்கள் என்னைக் குறிப்பிட முடியாது!” என்று தலைப்பிட்டுள்ளேன், ஏனெனில் புறஜாதியார்களினால் செய்யப்பட்ட பாவங்களினால் யூதர்கள் குற்றப்பட்டிருந்தனர் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுதலானது யூதர்களுக்கு

கடினமானதாக (அல்லது சாத்தியமற்றதாகக்கூட) இருந்திருக்கும். 1 முதல் 3 வரை மற்றும் 17 முதல் 24 வரை உள்ள வசனங்களுக்கு இடையில் உள்ள ஒற்றுமைத்தன்மை காரணமாக நான், இவ்விரு பகுதிகளையும் இந்த எடுத்துரைப்பில் தொடர்புபடுத்தியுள்ளேன். முதல் வசனப்பகுதியின்மீதான நமது கலந்துரையாடல், ஒழுக்கரீதியாக நல்ல நபர்மீது மையங் கொண்டிருக்கும், அதே வேளையில் இரண்டாம் வசனப்பகுதிமீதான நம் கலந்துரையாடல், ஆழமான தேவபக்தியுள்ள தனிநபர்மீது மையங் கொண்டிருக்கும். எல்லாருமே - ஒழுக்கத்தர அளவையுடன் உள்ளவர்களும் மத உறுதிப்பாடு கொண்டுள்ளவர்களும்கூட - இரட்சிப்பு தேவைப்படுகிற பாவிக்களாக இருக்கிறோம் என்பதே பவுலின் முடிவாக இருக்கும்.

ஒழுக்கரீதியாக நல்ல நபர் (2:1-3)

பவுல் தமது யூத வாசகர்களிடத்தில் இருந்து ஒரு பதிவை எதிர் நோக்கியிருந்தார்.³ “நாங்கள் இப்பொழுது விவரிக்கப்பட்ட பயங்கரமான பாவிக்களைப்போல் இராததற்காகத் தேவனுக்கு நன்றிநிறைந்தவர்களாக இருக்கிறோம்! புறஜாதியாரைப்போலின்றி, நாங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின் தரஅளவையைக் கொண்டுள்ளோம்! ஆகையால் நாங்கள் ஒழுக்கரீதியாக மேன்மையானவர்களாக இருக்கிறோம்!” செயல் விளைவில் அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகள், “நல்ல மக்களாக” இருப்பதன் அடிப்படையில் இரட்சிக்கப்படுவோம் என்று நினைத்தவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது.

தேவனுக்கு எதிராக உள்ள எல்லாக் கலகமும் ஒழுக்கக்கேட்டின் வடிவத்தை மேற்கொள்வதில்லை. ... ஒழுக்கரீதியான தோற்றம் கொண்டுள்ள இழந்துபோகப்பட்ட தன்மையின் வடிவம் உள்ளது. அது ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய தனது அக்கறையினால், தேவனுக்கு எதிரான கலகமாகக் காணப்படுவதில்லை. இருந்தபோதிலும், குற்ற மற்ற வெளிப்புறத்தின் கீழாக இருளான மற்றும் மனம்வருந்தாத இருதயம் ஒளிந்திருக்கக்கூடும் [மத்தேயு 23:25-28ஐக் காணவும்].⁴

ஒழுக்கரீதியான நத்தன்மை யூதர்களை இரட்சிக்க முடியாதிருந்தது

அதிகாரம் 2ன் திறப்பு வார்த்தையான - “ஆகையால்” என்பது - 1 மற்றும் 2ம் அதிகாரங்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறது. 1ம் அதிகாரம் புறஜாதிகளின் உச்சகட்ட பாவத்துடன் முழுகிறது: அவர்கள், பாவத்தைச் செய்கிற மற்றவர்களிடத்தில் “பிரியமாயிருந்தனர்” (வசனம் 32). இது, பெரும்பாலான யூதர்களைப் பொறுத்தமட்டில் உண்மையாக இருந்திராது. ஒழுக்கவீனத்தை வெளிப்படையாகப் பாராட்டுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் பெரும்பாலும் அதைப்பார்த்துக் கண்டனக்குரல் எழுப்பியிருப்பார்கள்.⁵ இருப்பினும் இது அவர்களைக் குற்றமற்றவர்களாக்கவில்லை. பவுல் 2ம் அதிகாரத்தைப் பின்வரும் கருமையான வார்த்தைகளுடன் தொடங்கினார்: “ஆகையால், மற்றவர்களைக்

குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவனே, நீ யாரானாலும் சரி,⁶ போக்குச்சொல்ல உனக்கு இடமில்லை; ... நீ மற்றவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற தீர்ப்பினாலே உன்னைத்தானே குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறாய்” (வசனம் 1அ, இ). NLT வேதாகமம், 2ம் அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தைப் பின்வருமாறு பொழிப்புரை செய்கிறது: “நீ, ‘எப்படிப்பட்ட பயங்கரமான மக்களைப் பற்றி நீங்கள் பேசினீர்கள்!’ என்று கூறலாம், ஆனால் நீயும் அவ்வாறே மோசமாயிருக்கிறாய். ...”

புறஜாதியார் “போக்குச்சொல்ல இடமின்றி” இருந்தனர் என்று பவுல் கூறியிருந்தார் (1:20); இப்பொழுது அவர் யூதர்களைப்பற்றியும் அவ்வாறே கூறினார்: “போக்குச்சொல்ல உனக்கு இடமில்லை” (2:1அ). இரு குழுவினருமே ஒரேவிதமான ஆவிக்குரிய பாதையிலேயே பயணம் செய்திருந்தனர். இருகுழுவினருமே தேவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்துதல் ஒன்றைக் கொண்டிருந்தனர் (1:18-20 [2:15ஐக் காணவும்]; 2:17, 20). இரு குழுவினருமே தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதிருந்தனர் (1:21-31; 2:8, 23). இருகுழுவினருமே கீழ்ப்படியாமை தண்டனைக்குப் பாத்திரமானது என்பதை அறிந்திருந்தனர் (1:32; 2:2). ஆகவே இருகுழுவினருமே போக்குச்சொல்ல இடமற்று இருந்தனர் (1:20; 2:1).

கடுமையான நியாயத்தீர்ப்பை முன்வைத்துக்கொள்ளுதல் என்பது யூதர்களின் குறைபாடாக இருந்தது (மத்தேயு 7:1-5ஐக் காணவும்). பவுல், “... மற்றவர்களைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவனே ... போக்குச்சொல்ல உனக்கு இடமில்லை ...” என்று கூறினார் (ரோமர் 2:1அ). 1ம் வசனத்தில், “தீர்க்கிற” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையின் வடிவம் (*krino*) நான்குமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வார்த்தை அடிப்படையில், “ஒரு முடிவை அல்லது நியாயத்தீர்ப்பை ஏற்படுத்துதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. *Krino* என்ற வார்த்தை எல்லாவேளைகளிலும் மோசமான கருத்தமைவில் பயன்படுத்தப்படுவது இல்லை (யோவான் 7:24ஐக் காணவும்). நாம் வாழ்வினூடே செல்லுகையில், தீர்ப்புகள் மற்றும் முடிவுகளை ஏற்படுத்துதல் அவசியமானதாக உள்ளது. (ரோமர் 14:5ல் “எண்ணுகிறான்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தை *krino* என்பதாகவே உள்ளது.) இருப்பினும் சில நியாயத்தீர்ப்புகள் தவறானவையாக உள்ளன. இவ்விஷயத்தில் பவுல், சீர்பொருத்தமற்ற நியாயத்தீர்ப்பைக் கண்டனம் செய்தார். அவர், “நீ குற்றமாகத் தீர்க்கிறவைகள் எவைகளோ, அவைகளை நீயே செய்கிறபடியால், நீ மற்றவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற தீர்ப்பினாலே உன்னைத்தானே குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறாய்” (2:1இ). *Krino* என்பதன் “பலப்படுத்தப்பட்ட வடிவத்தில் இருந்து”⁷ வந்ததான, *katakrino* என்பதே, “தீர்க்கிறாய்” என்பதற்கான வார்த்தையாக உள்ளது.

1ம் அதிகாரத்தில் கணக்கிடப்பட்ட குறிப்பிட்ட பாவங்களினால் யூதர்கள் குற்றப்பட்டிருந்தனர் என்று பவுல் அவசியமாக அர்த்தப்படுத்தவில்லை. இருப்பினும், அவர்கள் பாவங்களின் அதே வகைகளினால்

குற்றப்பட்டிருந்தனர். புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் ஒரு மனிதர், இன்னொருவர் வாசித்துள்ள எல்லா இராகங்களையும் வாசித்திருக்கலாம், ஆனால் அவர் அதே சுரங்கள் எல்லாவற்றையும் வாசித்திருப்பார். எனது எழுத்துக்களில், நான் ஆங்கில அகராதியில் உள்ள எல்லா வார்த்தைகளையும் பயன்படுத்தாதிருக்கலாம், ஆனால் அகரவரிசையில் உள்ள எல்லா எழுத்துக்களையும் நான் பயன்படுத்தி இருக்கிறேன். பவுல், புறஜாதியாருடைய விக்கிரகாராதனை (1:21-25), ஒழுக்கவீனம் (1:24, 26, 27) மற்றும் அக்கிரமம் (1:28-32) ஆகியவற்றைப்பற்றி அவர்களமீது குற்றம் சாட்டியிருந்தார். நாம் காணப்போகிறபடி, அவர் யூதர்களின் பாவங்களை உணர்த்துவதற்கு இதே மூன்று வகைகளைப் பயன்படுத்தினார் (2:21, 22).

சீர்பொருத்தமாக இருத்தல் என்பது கடினமாக உள்ளது! நமது கர்த்தர் சீர்பொருத்தமானவராக இருக்கிறார் (யாக்கோபு 1:17; எபிரெயர் 13:8), ஆனால் நாம் அடிக்கடி அவ்வாறு இருப்பதில்லை.⁸ சட்டவிரோதமான போதை மருந்துகளைப் பயன்படுத்துபவர்களை “தேவனுடைய ஆலயத்தை அழிப்பவர்கள்” என்று நாம் கண்டனம் செய்துகொண்டே (1 கொரிந்தியர் 3:16, 17; 6:19ஐக் காணவும்), நமது சொந்த சார்புகள்குறித்து அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளத் தவறுவதும் உண்டு.⁹ வஞ்சனையாளர்கள் மற்றும் கொலைகாரர்கள் என்று பிரமாணத்தை மீறுபவர்களைச் சிலர், கண்ணோக்குகையில், போக்குவரத்து விதிகளை மீறுதல் ஒன்றுமில்லை என்று நினைத்துக்கொள்கின்றனர் (ரோமர் 13:1-5ஐக் காணவும்). மற்றவர்கள் வரிசெலுத்தாமல் அரசாங்கத்தை ஏமாற்றத் தயங்காதிருக்கையில், வங்கிகளைக் கொள்ளையடிப்பவர்களைக் கண்டனம் பண்ணுகின்றனர் (13:6, 7ஐக் காணவும்). வாதம் செய்வது தவறு என்று வாதிடுபவர்களையும், விமர்சனங்களை விமர்சிப்பவர்களையும், நியாயத்தீர்ப்புக்கு நியாயந்தீர்ப்பவர்களையும்கூட நான் அறிந்துள்ளேன்.¹⁰ வேறொருவரிடத்தில் பாவத்தைக் காண்பது மிகவும் சுலபமாகவும் தன்னுடைய பாவங்களைத் தானே காண்பது மிகவும் கடினமானதாகவும் உள்ளது (மத்தேயு 7:3-5; 23:24)!

யூதர்களிடம் மற்றவர்களின் பாவத்தை அடையாளப்படுத்தும் “திறமை” இருந்ததால் தேவனுக்கு முன்பாகத் தங்களுக்குத் தாங்களே ஆக்கினைத்தீர்ப்பை வரவழைப்பவர்களாக இருந்தனர், ஏனெனில் அந்தத் திறமையானது அவர்களால் பாவத்தை அடையாளப்படுத்தக்கூடும் என்பதற்கு நிரூபணமாக இருந்தது. மற்றும் அவர்கள், பாவம் என்பது தேவனுடைய சித்தத்திற்கு விரோதமாயிருந்தது என்று அறிந்திருந்தனர் என்பது தெளிவு. இவ்விஷயங்கள் உண்மையாக இருந்ததால், அவர்கள் சுயநீதியால் நிறைந்திருப்பதற்குப் பதிலாக, வேதனை நிறைந்தவகையில் - மற்றும் தாழ்மையினால் - தங்கள் பாவம் நிறைந்த தன்மையைப்பற்றி உணர்வுள்ளவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

முன்னதாகப் பவுல், “இப்படிப்பட்ட [பாவம்நிறைந்த]வைகளைச் செய்கிறவர்கள் மரணத்திற்குப் பாத்திரராயிருக்கிறார்களென்று தேவன் தீர்மானித்த நீதியான தீர்ப்பை அவர்கள் [புறஜாதியார்] அறிந்திருந்தும்” என்று கூறினார் (1:32). இங்கு அவர், “இப்படிப்பட்டவைகளைச்

செய்கிறவர்களுக்கு தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு சத்தியத்தின்படியே இருக்கிறதென்று [யூதர்களாகிய நாம்] அறிந்திருக்கிறோம்” என்று கூறினார் (2:2). “சத்தியத்தின்படியே” என்று அர்த்தப்படுகிற கிரேக்க வசனம் ஆங்கிலமொழி வேதாகமத்தில் “rightly falls” என்றுள்ளது.¹¹ யூதர்கள் மக்களினத்தின்படி நியாயந்தீர்த்துக்கொண்டிருந்தனர், ஆனால் தேவன் சத்தியத்தின்படியே நியாயந்தீர்ப்பார். அவர் நியாயமானவராக இருப்பார்; அவர் பட்சபாதமற்றவராக இருப்பார்.

பவுல் தொடர்ந்து, “இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்த்தும், அவைகளையே செய்கிறவனே, நீ தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிக்கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறாயோ?” என்று கேட்டார் (வசனம் 3). பல யூதர்கள், தாங்கள் தேவனால் “தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களாக” இருந்ததால் “தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிக்கொள்ளலாம்” என்று நினைத்தனர். அவர்கள், “தேவன் புறதெய்வ வணக்கத்தார்களுக்கே நியாயாதிபதியாக இருக்கிறார், ஆனால் அவர் யூதர்களுக்கு விசேஷித்த பாதுகாவலராக இருக்கிறார்” என்று நினைத்தனர்.¹² யூத்தலைவர்கள், “கர்த்தர் எங்கள் நடுவில் இல்லையோ? தீங்கு எங்கள்மேல் வராது” என்று கூறினர் (மீகா 3:11). தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைப்பற்றி, யோவான் ஸ்நானன் பேசியபோது, தமது உரையைக் கேட்டவர்களுக்கு அவர், “ஆபிரகாம் எங்களுக்குத் தகப்பன் என்று உங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்ள நினையாதிருங்கள்” என்று புத்திகூறினார் (மத்தேயு 3:9அ). இங்கு, சில யூதர்களுடைய எண்ணப்போக்கிற்கு மாதிரிகள் தரப்படுகின்றன, இவைகள் ஏவுதல் பெற்றிராத யூத ஆதாரமுலங்களில் விளக்கப் பட்டுள்ளன:

“தேவன், பூமியிலுள்ள சகல மக்களினத்திலும் இஸ்ரவேல் மக்கள்மீது மாத்திரமே அன்புகூருகிறார்.”¹³

“தேவன் புறஜாதியாரை ஒரு அளவையின்படியும் யூதர்களை வேறொரு அளவையின்படியும் நியாயந்தீர்ப்பார்.”¹⁴

“சகல இஸ்ரவேல் மக்களும் வரவிருக்கும் உலகத்தில் பங்கடைவார்கள்.”¹⁵

“ஆபிரகாம் நரகத்தின் வாயிலுக்கு முன்பாக அமர்ந்து, விருத்தசேதனம் பெற்றுள்ள எந்த யூதரும் அதற்குள் பிரவேசிக்க அனுமதியாதிருக்கிறார்.”¹⁶

பவுலின் கூற்றுப்படி, இப்படிப்பட்ட தர்க்கம் தவறானதாக இருந்தது. யூதர்களாக இருத்தல் மாத்திரம், அவர்கள் “தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிக்கொள்வார்கள்” என்று அர்த்தப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் புறஜாதியாரைக் காட்டிலும் ஒழுக்கரீதியாக மேன்மையானவர்களாக இருக்கலாம்; இருந்தபோதிலும், அவர்கள் இன்னமும் தேவனுடைய

கிருபை தேவைப்பட்ட பாவிக்களாகவே இருந்தனர்.

**ஒழுக்கரீதியான நந்தன்மை[மட்டுமே] எவரொருவரையும்
இரட்சித்துவிடாது**

உலகத்தின் பலபகுதிகளுக்கு நான் பயணம் செய்து, பல்வகையான மதத்தத்துவங்களை எதிர்கொண்டிருக்கிறேன். இருப்பினும், நான் பயணம் செய்துள்ள நாடுகளில் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றிலும், ஒரு பொதுவான நம்பிக்கையை நான் கண்டறிந்துள்ளேன்; நல்ல மக்களாக இருப்பதன் அடிப்படையில் மக்கள் பரலோகம் செல்லுவார்கள் என்பதே அந்த நம்பிக்கையாகும். மற்றும், அவர்கள் எவ்விடத்தில் வாழ்ந்தாலும், பெரும்பான்மையானவர்கள் தங்களை நல்ல மக்கள் என்றும் எனவே தேவனுக்கு (அல்லது தேவர்களுக்கு) முன்பாக நிற்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இப்படிப்பட்டதொரு முடிவானது, பெரும்பாலும், பின்வரும் தவறான தர்க்கரீதியான கருத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது: “நான், மற்ற மக்கள் சிலர் செய்வது போன்று தீமையான காரியங்களைச் செய்வதில்லை. நான் அவற்றைச் செய்வதில்லையாதலால், நான் அவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாக இருக்கிறேன் - நான் அவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனாக இருப்பதால், நான் சரியானவனாகவே இருந்தாக வேண்டும்!” இவ்வகையான தர்க்கமானது, “நீங்கள் இருபது லட்சம் ரூபாய்கள் கடன்பட்டிருக்கிறீர்கள், நான் பத்து லட்சம் ரூபாய்கள் மாத்திரமே கடன்பட்டிருக்கிறேன். உங்கள் அளவுக்கு நான் கடன்பட்டிராதபடியால், நான் கடன் இல்லாமல் இருக்கிறேன்” என்று நினைப்பது போலவே முட்டாள்தனமானதாக உள்ளது!¹⁷

நம்மை நாமே ஒழுக்கரீதியாக நல்லவர்கள் என்றோ அல்லது ஒழுக்கரீதியாக தீயவர்கள் என்றோ, எப்படிக்கருதினாலும், நாம் யாவருமே ஆவிக்குரிய மற்றும் நித்தியமான மரணத்திற்குப் பாத்திரர்களான (6:23) பாவிக்களாக இருக்கிறோம் (3:10, 23) என்பதே உண்மையாக உள்ளது. ஒரு நபர் தமது நந்தன்மையின் அடிப்படையில் இரட்சிக்கப்படக்கூடும் என்றால், இரண்டுபேரும்கூட அவ்வாறே இரட்சிக்கப்படக்கூடும் இருவர் அவ்வாறு இரட்சிக்கப்படக்கூடும் என்றால், ஒரு நூறுபேரும்கூட அவ்வாறே இரட்சிக்கப்படக்கூடும். ஒரு நூறுபேர் அவ்வாறு இரட்சிக்கப்படக்கூடுமென்றால், எல்லாரும் அவ்வாறே இரட்சிக்கப்படக்கூடும் - ஏனெனில் “தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல” (நடபடிகள் 10:34). எல்லாரும் தங்கள் நந்தன்மையினால் இரட்சிக்கப்படக்கூடுமென்றால், கிறிஸ்து மரித்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது. இருப்பினும், மனிதகுலம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு வேறொரு வழியும் இராதுதல் அவர் மரிக்க வேண்டியிருந்தது என்று வேதாகமம் போதிக்கிறது (மத்தேயு 26:39ஐக் காணவும்).

இயேசு, “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல் லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை; நீதிமாண்களையல்ல, பாவிக்களையே மனந்திரும்புகிறதற்கு அழைக்கவந்தேன்” என்று கூறினார் (மாற்கு 2:17). [இங்கு] இயேசு உண்மையில் நீதிமாண்களாக இருந்தவர்களையல்ல, ஆனால் தங்களைத் தாங்களே நீதிமாண்கள் என்று

கருதிக்கொண்டிருந்தவர்களையே இக்கூற்றில் அர்த்தப்படுத்தினார். அவர்கள் தங்களை நீதிமாண்கள் என்றும் பாவிதளல்ல என்றும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில் அவர்கள் அவரிடத்தில் வரமாட்டார்கள் - இது ஒரு மனிதர் தாம் வியாதிப்பட்டவர் என்று நம்பியிணங்கியபின்பே மருத்துவரிடம் செல்லுதல் போன்றதாக உள்ளது, அவர் அவ்வாறு நினைக்கவில்லையென்றால் மருத்துவரிடம் செல்லவே மாட்டார். ஒரு மனிதர் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்றால், அவர் தமது பாவம்நிறைந்த தன்மையை ஒப்புக்கொண்டு, தனக்குக் கர்த்தர் தேவை என்பதை உணருதலே அவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய முதல் அடிவைப்பாக உள்ளது.

நாம் நல்ல வாழ்வை வாழ்வதால் மாத்திரம் இரட்சிக்கப்பட்டுவிட முடியாது என்று நான் கூறுகிறபோது, என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டாம். உயர்ந்த ஒழுக்கத்தர அளவைகள் முக்கியமற்றவை என்று நான் கூறவில்லை. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பவுல் பிற்பாடு, "நீங்கள் இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், ... உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுருபமாகுங்கள்" என்று எழுதினார் (ரோமர் 12:2). மேலும் அவர், "நீங்கள் நன்மைக்கு ஞானிகளும் தீமைக்குப் பேதைகளு மாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்" என்றும் கூறினார் (16:19ஆ). கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்த விரும்புகிற எவரும், பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகில் இருந்து மாறுபட்ட வகையில் வாழப் பிரயாசப்படுவார். நாம் நல்லவர்களாயிருக்க நம்மால் இயன்ற அளவுக்குச் சிறப்பாகச் செயல்பட்டபின்பும் கூட, நமது இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியானவர்களாகவோ அல்லது அதை ஈட்டவோ நம்மால் இயலாது என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய வேண்டும் என்றே நான் கூறுகிறேன். நாம் தேவனுடைய கிருபையினால் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும் அல்லது நாம் இரட்சிக்கப்படவே மாட்டோம்!

ஆழ்ந்த பக்தியுள்ள தனிநபர் (2:17-24)

நமது அடுத்த பாடத்தில், நாம் ரோமர் 2ம் அதிகாரத்தின் முதல் பகுதிக்கு மீண்டும் வருவோம். இத்தருணத்திற்கு, நாம் 17முதல் 24 வரையிலான வசனப்பகுதிக்குச் செல்வோம். 1 முதல் 3 வரையுள்ள வசனப்பகுதியில், யூதர்கள் தங்களைப் புறஜாதிகளைவிட ஒழுக்கரீதியாக உயர்ந்தவர்கள் என்று உணர்வுகொண்டிருந்ததன்மீது வலியுறுத்தம் வைக்கப்பட்டிருக்க, 17 முதல் 24 வரையுள்ள வசனப்பகுதியில் பவுல், அவர்கள் தங்களை ஆவிக்குரிய வகையிலும் பக்தியிலும் சிறந்தவர்கள் என்று கருதியிருந்ததைப் பற்றி எடுத்துரைத்தார்.

ஆழமான பக்தியுடன் இருந்தது யூதர்களை இரட்சிக்கவில்லை

(1) ஏராளமான அனுசூலங்கள். இப்பகுதியில் பவுல், யூதர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த அனுசூலங்களைப் பட்டியலிட்டார். 20ம் வசனத்தின் முடிவில், பிலிப்ஸ் வேதாகமத்தில் பின்வரும் குறிப்பு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது: "சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி

நீங்கள் மாபெரும் அனுகூலங்களைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்.” இந்தப்பகுதியில் பவுல் முரண்பாடு ஒன்றைப் பயன்படுத்தினார் என்று சிலர் நினைக்கின்றனர், ஆனால் அது, யூதக்கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோருக்கு இடையிலான உறவுகளை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற பவுலின் விருப்பத்தில் இருந்து மாறுபட்ட பண்புடையதாக உள்ளது. யூதர்களைப்பற்றிப் பவுல் கூறிய எல்லாம் உண்மையாக இருந்தது அல்லது உண்மையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

கிரேக்க வசனத்தில் 17ம் வசனம், “*if*” (*ei*) என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையுடன் தொடங்குகிறது, இது “‘முதல் நிலை நிபந்தனை வாக்கியத்தை’ (நிபந்தனை நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தவை யூகிக்கிற இலக்கணக்கட்டமைப்பை) அறிமுகப்படுத்துகிறது.”¹⁸ ஆகையால், இந்த வாக்கியத்தில் *ei* என்பது “ஆல்” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட முடியும். [இது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில், 18ம் வசனத்தில் வகையறுக்கி”றாயே” என்ற வார்த்தையின் கடைசிப்பகுதியாக உள்ளது.] செயல்விளைவில் பவுல், 21ம் வசனத்தில், “நீ யூதனென்று” பெயர்பெற்றிருப்பதாலும் நீ நியாயப்பிரமாணத்தைச் சார்ந்திருப்பதாலும் நீ தேவனுக்குள் மேன்மை பாராட்டுவதாலும்” என்றும் இன்னும் இது தொடர்பானவைகளைப் பற்றியும் கூறினார்.¹⁹

யூதர்கள் பரிசுத்தமான பெயர்கொண்டிருந்தனர்: “யூதன்.”²⁰ யூதர்களின் மதரீதியான பாரம்பரியம் அவர்கள் கொண்டிருந்த அனுகூலமாக இருந்தது. இது, “நீ யூதனென்று பெயர்பெற்று”²¹ என்ற வார்த்தைகளில் மறைமுகமாய் குறிப்பிடப்படுகிறது (வசனம் 17அ). “யூதர்கள்” என்ற குறிப்புப்பெயரானது முதன்முதலாக 2 இராஜாக்கள் 16:6ல் காணப்படுகிறது. இது தொடக்கத்தில், தெற்கு ராஜ்யத்தின் யூதாவின் குடிமக்களைக் குறிப்பிட்டது (2 இராஜாக்கள் 16:6ஐக் காணவும்). பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்திற்குப் பின்பு, ஒருவேளை, அடிமைத்தனத்தில் இருந்து திரும்பி வந்திருந்தவர்கள் முதன்மையாகத் தெற்கு ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தபடியால், இது பொதுவாக இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது (எஸ்றா 5:1; நெகேமியா 13:23ஐக் காணவும்). புதிய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில், “யூதர்கள்” என்பது இஸ்ரவேல் மக்கள் தேர்ந்துகொண்ட குறிப்புப் பெயராகியிருந்தது (ரோமர் 1:16; 2:9, 10, 17, 28, 29; 3:1, 9, 29; 9:24; 10:12). அவர்கள் இப்பெயரைப் பெருமையுடன் சூடிக்கொண்டனர்.

யூதர்கள் ஒரு பரிசுத்தப் பதிவேட்டைக் கொண்டிருந்தனர்: அது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமாகும். தேவனே யூதர்களுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்திருந்தார் என்பது இரண்டாவது அனுகூலமாக இருந்தது. பவுல், “[நீ] நியாயப்பிரமாணத்தின்மேல் பற்றுதலாயிருந்து”²² என்று கூறினார் (2:17ஆ). “நியாயப்பிரமாணம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (*nomos* என்ற) வார்த்தையானது ரோமருக்கு எழுதியிருந்ததில் பல்வேறு வழிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.²³ குறிப்பிட்ட இந்தக் காட்சியமைவில், இவ்வார்த்தை, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறிக்கிறது. NASB வேதாகமமானது, நியாயப்பிரமாணம் என்பதற்கான ஆங்கில வார்த்தையான “Law” என்ற சொல்லின்

முதல் எழுத்தைப் பெரிய எழுத்தான “L” என்று குறிப்பதன்மூலம் இதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. யூதர்கள், பூமியின்மீதுள்ள சகல மக்களினத்திலுமிருந்து [தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தங்களுக்கு] தேவனுடைய விசேஷித்த பிரமாணமாகிய, எழுதப்பட்ட நியாயப்பிரமாணம் தரப்பட்டது என்ற உண்மையில் பெருமைகொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டிருந்தவர்களாக மட்டுமின்றி, அதன் ஆணைகள் பற்றிய உணர்வுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். பவுல், “நியாயப்பிரமாணத்தினால் உபதேசிக்கப்பட்டவனாய், அவருடைய சித்தத்தை அறிந்து,²⁴ நன்மை தீமை இன்னதென்று வகையறுக்கிறாயே” என்று கூறினார் (வசனம் 18). “உபதேசிக்கப்பட்டவனாய்” என்பது *katecheo* என்ற கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாக உள்ளது, இதிலிருந்தே நாம் “catechism” என்ற வார்த்தையைப் பெறுகிறோம். இது வாய்மொழியாக உபதேசிக்கப்படுதல் என்று அர்த்தப்படுகிறது.²⁵ வேதவசனங்கள் கையால் திரும்பத்திரும்ப எழுதப்பட வேண்டியதாக இருந்ததால், பெரும்பான்மையானவர்கள் தங்கள் சொந்தப்பிரதிகளைக் கொண்டிருந்ததில்லை. அவர்கள், அது வேதவசனம் தங்களுக்கு வாசிக்கப்படுதலைக் கொண்டு கற்றறிந்தனர் (Goodspeed).

மேலும், அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தது மாத்திரமின்றி, அதை நடைமுறைப்படுத்தவும் கற்றிருந்தனர்: அவர்கள் இவ்விதமாக, “அத்தியாவசியமானவற்றை அங்கீகரிக்க” கூடியவர்களாய் இருந்தனர். இந்த வசனம் சிறிது பல்வேறு அர்த்தங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. “அங்கீகரித்தல்” என்று [ஆங்கிலத்தில் “approve” (*dokimazo*) என்று] மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையானது, “வகையறுத்தல்” என்ற அடிப்படை அர்த்தம் கொண்டுள்ளது, ஆனால் அது அங்கீகாரம் மறைமுகமாய் உணர்கருத்தாக உள்ளது என்ற துணை அர்த்தமும் கொண்டுள்ளது.²⁶ ஆங்கிலமொழி வேதாகமத்தில், “that are essential” என்று (*diaphero* என்பதில் இருந்து) மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தை, ‘மாறுபட்டுள்ளது’ என்று அர்த்தப்படுகிறது, ஆனால் இது மிகச்சிறந்ததாக உள்ள விஷயம் என்றும் அர்த்தப்படக்கூடும்.²⁷ இவ்விரு வார்த்தைகளையும் ஒன்றுகூட்டிப் பார்க்கும்போது, இச்சொற்றொடரானது வேறுபட்டுள்ள விஷயங்களைச் சோதித்தறியும் திறனை - நன்மை தீமை ஆகியவற்றை அறியுந்திறனை - குறிக்கிறது. இது நன்மையானது, சிறந்தது மற்றும் மிகச்சிறந்தது ஆகியவற்றிற்கு இடையில் தேர்ந்தெடுக்கும் திறன் - மிக மேன்மையானது எது என்று அங்கீகரிக்கும் திறன் - உடையவர்களாயிருக்கும் வலிவையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடும். இவ்வார்த்தைகளின் மிகச்சரியான அர்த்தம் எதுவாக இருந்தாலும், பிரமாணத்திலிருந்து யூதர்கள் கற்றுக்கொண்டிருந்ததை நடைமுறைப்படுத்தவும் கற்றிருந்தனர் என்று இவைகள் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றன.

யூதர்கள் “நியாயப்பிரமாணத்தின் அறிவையும் சத்தியத்தையும் காட்டிய சட்டமுடைய”வர்களாக இருந்தனர் (வசனம் 20இ). “சட்டமுடைய” என்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தை, ஆங்கிலத்தில்

“embodiment” என்றுள்ளது, இது “ஒரு நபர் அல்லது பொருளின் அத்தியாவசியமான இயல்பு” என்பதைக் குறிப்பிடுகிற சொல்வடிவம் morphையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.²⁸ மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம், பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில், அறிவு மற்றும் சத்தியத்திற்கு சாரமாக இருந்தது.

மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டிருத்தல் என்பது யூதர்களின் மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. அவர்கள் அதைச் சார்ந்திருந்தனர் (வசனம் 17இ). “பற்றுதலாயிருந்து” என்று 17ம் வசனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (epanapauo என்ற) வார்த்தை “இளைப்பாற” (anapauo) மற்றும் “மீது” (epi) என்ற வார்த்தைகளின் கூட்டுச் சொற்றொடராக உள்ளது. யூதர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின்மீது - விசேஷமாக, தாங்களே அதைக் கொண்டிருந்த மற்ற எவரும் அதைக் கொண்டிராத உண்மையின் மீது - சாய்ந்திருந்தனர். மேலும் அவர்கள், “நியாயப்பிரமாணத்தில்” பெருமை பாராட்டினர் (வசனம் 23); அவர்கள் “தேவனுடைய வாக்கியங்கள் அவர்களிடத்தில் [அவர்களிடத்தில் மாத்திரம்] ஒப்புவிக்கப்பட்டது” குறித்துக் கர்வம் கொண்டிருந்தனர் (3:2). நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டிருத்தல் என்பது அவர்களுக்கு, “[யூத] மக்களினத்தின்மீது தேவனுடைய ஆதரவிற்கான மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க அடையாளமாக இருந்தது.”²⁹

யூதர்கள் ஒரு பரிசுத்தமான தெய்வீகத்தைக் கொண்டிருந்தனர்: உண்மையான தேவன். யூதர்களுக்கு இருந்ததாக ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிலாக்கியங்களுடன் நெருங்கி தொடர்புடைய இன்னொரு சிலாக்கியத்தைப் பவுல் குறிப்பிட்டார்: தேவனால் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட மக்கள் என்ற வகையில் தேவனுடன் அவர்களுக்கிருந்த தனிச்சிறப்பான உறவுமுறை. அவர், “[நீ] தேவனைக் குறித்து மேன்மைபாராட்டி” என்று எழுதினார் (2:17இ). “மேன்மைபாராட்டி” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (kauchaomai என்ற) வார்த்தை, “மகிமைப்படுத்த,” “உயர்த்த [அல்லது அகம் மகிழ] என்று அர்த்தப்படுகிறது”³⁰ (5:11ஐக் காணவும்). சுயத்தில் இன்றி, தேவனுக்குள் மகிமைப்படுத்தல் என்பதே உண்மையான ஆராதனையின் இருதயம்போன்ற மையப்பகுதியாக உள்ளது (எரேமியா 9:23, 24ஐக் காணவும்). இருப்பினும், ரோமர் 2:17ன் மகிமைப்படுத்துதல் அல்லது மேன்மைபாராட்டுதல் என்பது சுயத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்த அளவுக்குத் தேவனை மையமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. யூதனுடைய “மேன்மைபாராட்டுதல் என்பது அவன் அறிந்திருந்த மற்றும் வேறெவரும் அறிந்திருந்ததில்லை என்று அவன் நினைத்திருந்த தேவனுக்குள் இருந்தது.”³¹ NIV வேதாகமத்தில் “You ... brag about your relationship to God” என்றுள்ளது.

யூதர்கள் பரிசுத்தமான கடமைகளைக் கொண்டிருந்தனர்: வழிநடத்துதல், ஒளியூட்டுதல், திருத்துதல் மற்றும் போதித்தல். யூதர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்திருந்த ஆசீர்வாதங்களினிமித்தம் “தையியமாயிருந்தனர்” (வசனம் 19). “தையியம்” (pepoithas) என்ற வார்த்தை “இணங்கச்செய்தல்” (peitho) என்ற வார்த்தையுடன் தொடர்புகொண்டுள்ளது. யூதர்கள், தாங்கள் சரியானவர்களாக

இருந்ததாகவும் குறிப்பிட்ட பரிசுத்த கடமைகளை நிறைவேற்றத் தாங்கள் ஒவ்வொரு தகுதியையும் முற்றிலுமாகப் பெற்றிருந்ததாகவும் நம்பியிணங்கியிருந்தனர்.

பவுல், “நீ உன்னைக் குருடருக்கு வழிகாட்டியாகவும், அந்தகாரத்திலுள்ளவர்களுக்கு வெளிச்சமாகவும், பேதைகளுக்குப் போதகனாகவும், குழந்தைகளுக்கு உபாத்தியாயனாகவும், ... எண்ணுகிறாயே” (வசனங்கள் 19, 20அ, ஆ). “குழந்தைகளுக்கு” என்பதற்கான (nepion என்ற) கிரேக்க வார்த்தை, குழந்தைகளைக் குறிக்கும் வகையில் “பேச வல்லமையற்ற” என்ற தொடக்கப்பொருளைக் கொண்டுள்ளது. நிறைவாக இது புதிதாய்ப்பிறந்த குழந்தைகள், பிள்ளைகள் அல்லது இளைஞர்களுக்குக்கூட பயன்படுத்தப்பட்டது (வசனம் 20ஐக் காணவும்). Nepion என்பது, புதிய ஏற்பாட்டில் சிலவேளைகளில், ஆவிக்குரிய வகையில் பக்குவமற்ற கிறிஸ்தவர்களைக் குறிப்பதற்குக்கூடப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (1 கொரிந்தியர் 3:1; எபிரெயர் 5:13). ரோமர் 2:20ல் இது அநேகமாக, ஆவிக்குரிய வகையில் பக்குவமற்றிருந்த புறஜாதியார்களைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கலாம். யூதர்கள் தங்களை, வழிகாட்டிகளாக, வெளிச்சங்களாக, திருத்துபவர்களாக மற்றும் போதகர்களாகக் கருதினர் - மற்றும் அவர்கள் புறஜாதியார்களைக் குருடர்களாக, அந்தகாரத்தில் இருப்பவர்களாக, பேதைகளாக மற்றும் பக்குவமற்றவர்களாக வகைப்படுத்தியிருந்தனர்.

19 மற்றும் 20ம் வசனங்களைப் பற்றி இரு உண்மைகள் அடிக்கோடிடப்பட வேண்டும். முதலாவது, புறஜாதியார்களைப் பற்றிய இந்த விவரிப்பு பாராட்டுதற்குரியதல்ல என்றாலும், அது சரியானதாக இல்லாததாகவும் இருக்கவில்லை.³² இரண்டாவது, இவ்வசனங்கள் ஆவிக்குரிய முரட்டாட்டத்தைப் பிரதிபலித்தபோதிலும், இவைகள் யூதத்துவ மக்களினத்தில் தேவன் எதை எதிர் பார்த்தார் என்பதற்குச் சரியான விவரிப்பாகவே உள்ளன. C. E. B. கிரான்ஹீல்டு என்பவர், “வசனங்கள் 19-20ல் பவுல் பட்டியலிட்ட எல்லா விஷயங்களும் யூதத்துவத் தெய்வீகக்கடமையாக இருக்கவேண்டியவையாக இருந்தன” என்று எழுதினார்.³³ இவ்வார்த்தைகள் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நமக்கும் பயன்படுத்தப்படக்கூடுமென்பதும் கூட்டப்படமுடியும்; நீங்களும் நானும், ஆவிக்குரிய வகையில் குருடர்களாயிருப்பவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் (2 கொரிந்தியர் 4:4), ஆவிக்குரிய அந்தகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வெளிச்சங்களாகவும் (கலாத்தியர் 3:1), பேதைத்தனமாய் நடக்கிறவர்களைத் திருத்துபவர்களாகவும் (கீத்து 3:1-3), ஆவிக்குரிய அந்தகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வெளிச்சங்களாகவும் (கலாத்தியர் 3:1), பேதைத்தனமாய் நடக்கிறவர்களைத் திருத்துவர்களாகவும் (கீத்து 3:1-3), ஆவிக்குரிய வகையில் பக்குவமற்றவர்களுக்குப் போதகர்களாகவும் (1 கொரிந்தியர் 3:1ஐக் காணவும்) இருக்க வேண்டும்.

சிலர் (அவர்கள் கூறுகிறபடி), “தாங்கள் சரியானவர்களாக இருப்பதாகவும் மற்றவர்கள் தவறானவர்களாக இருப்பதாகவும் நினைக்கிறவர்களை” கண்டனம்செய்ய இவ்வசனப்பகுதியைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இது யூதர்களுடைய பிரச்சனையின்

இருயம்போன்ற மையப்பகுதியாக இருக்கவில்லை. பழைய ஏற்பாட்டு யுகத்தில் அவர்கள் - ஒரே தேவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்த - “சரியான மதத்தை”க் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் உலகில் எஞ்சியிருந்தவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் “தவறானவர்களாக” இருந்தனர். யூதர்கள் விசேஷித்த ஆசீர்வாதங்களால் கணப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர் என்பதோ அல்லது அவர்களிடத்தில், மனம் ஈர்க்கப்படக்கூடிய பொறுப்புகள் நம்பிக்கையாக ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதோ அவர்களின் பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் தங்கள் சாத்தியக்கூற்றிற்கு ஏற்ப வாழத்தவறியிருந்தனர் என்பதே அவர்களின் பிரச்சனையாக இருந்தது; அவர்கள் தங்கள்மீது வைக்கப்பட்டிருந்த நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் செய்திருந்தனர். அவர்கள், “சரியான மதத்தைக் கொண்டிருந்தல்” மாத்திரமே போதுமானதாயிருந்தது என்று நினைத்தனர்.

(2) முற்றிலும் சீரற்றதன்மை, 2ம் அதிகாரத்தின் தொடக்கக்கூற்றுகளின் ஆரம்பகட்ட அதிர்ச்சியூட்டுதலுக்குப்பின்பு, யூதர்கள் அநேகமாகத்தங்கள் தலைகளை (17ம் வசனத்தில் தொடங்கும்) பவுலின் வார்த்தைகளுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கும் வகையில் அசைத்திருக்க வேண்டும். மீண்டும் பவுல் அவர்களைப் பேரழிவுக்குரிய ஒரு முடிவிற்கு அமைத்துக்கொண்டிருந்தார். 17ம் வசனத்தில் தொடங்கும் நீ-ள-மா-ன வாக்கியம், பின்வரும் திகைப் பூட்டும் கேள்வியுடன் முடிவடைகிறது: “இப்படியிருக்க மற்றவனுக்குப் போதிக்கிற நீ உனக்குத்தானே போதியாமலிருக்கலாமா?” (வசனம் 21அ). பிலிப்ஸ் வேதாகமத்தில், “Prepared as you are to instruct others, do you ever teach yourself anything?” என்றுள்ளது.

நான் பிள்ளைகளுக்குப் போதித்தபோது, குரங்கும் கண்ணாடியும் என்று தலைப்பிடப்பட்ட படப்புத்தகம் ஒன்றைக் கொண்டிருந்தேன். அது, யாரோ ஒருவரின் குப்பைத்தொட்டியில் கைநுழைத்துத் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒரு துடுக்கான குரங்கைப் பற்றிய புத்தகமாகும். அது அவ்வாறு செய்தபோது, அதன் முகத்தில் சிகப்பு பெயின்ட் கறையொன்று பட்டது. பின்பு அது, தூக்கியெறியப்பட்ட கண்ணாடியொன்றைக் கண்டது. அது, அந்தக்கண்ணாடி வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலித்ததைக் கண்டுபிடித்தது, எனவே அது காட்டிற்குள் சென்று மற்ற மிருகங்களின் கண்களில் வெளிச்சத்தை வீசும்படி செய்தது. கடைசியில், கண்ணாடி என்பது ஒருவர் தம்மைக் காண்பதற்கானது என்று அதற்குக் கூறப்பட்டது. இறுதியாக அது கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தபோது, தனது முகத்தில் சிகப்பு வண்ண பெயின்ட் இருந்ததைக் கண்டு திகைப்படைந்தது! யூதர்கள் அந்தக் குரங்கைப் போன்றிருந்தனர். அவர்கள் மற்றர்களின் பாவங்களின்மீது “வெளிச்சம் வீச” வசனம் என்ற “கண்ணாடியை” (யாக்கோபு 1:23-25 பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் அந்தக்கண்ணாடியில் தங்களைத்தாங்களே பார்த்திருக்கவில்லை!

இந்த சத்தியத்தைப் பவுல் கடுமையாக அடித்து நொறுக்கும் கேள்வி வரிசையொன்றைக் கொண்டு அவர்களின் இருயத்தில் அறைந்தார்: “களவுசெய்யக்கூடாதென்று பிரசங்கிக்கிற நீ களவு செய்யலாமா? விபசாரம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிற நீ விபசாரம் செய்யலாமா?

விக்கிரகங்களை அருவருக்கிற நீ கோவில்களைக் கொள்ளையிடலாமா?” (ரோமர் 2:21ஆ, 22). புறஜாதியார் மூன்று வகையான பாவங்களினால் குற்றப்பட்டிருந்ததாகப் பவுல் குற்றம்சுமத்தினார், அவை பின்வரும் வரிசைமுறையில் இருந்தன: விக்கிரகாராதனை, ஒழுக்கவீனம் மற்றும் அக்கிரமம். இப்போது அவர், யூதர்கள் அதே பாவங்களைச் செய்திருந்தனர் என்று - எதிர்வரிசை முறையில் - குற்றம் சாட்டினார்.

அக்கிரமம். “களவுசெய்யக்கூடாதென்று பிரசங்கிக்கிற நீ களவு செய்யலாமா?” (வசனம் 21ஆ). “களவு” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (klepto என்ற) வார்த்தையில் இருந்தே “kleptomaniac” என்ற வார்த்தையை நாம் பெறுகிறோம். Klepto என்ற திருட்டானது (ஒரு வங்கியைக் கொள்ளையிடுதலைப் போன்று) வெளிப்படையான பொதுத்திருட்டல்ல; அது அமைதியான, தனிப்பட்ட. பதுங்கிச் செய்யப்படுகிற திருட்டாகும். “களவு செய்யாதிருப்பாயாக” என்று எட்டாவது கட்டளை கூறியது (யாத்திராகமம் 20:15). இருந்தபோதிலும் யூதர்கள், இன்னொருவருக்கு உரிமையாக இருந்தவற்றைத் தங்களுடையதாக்க வழிகளைக் கண்டறிந்தனர். யூதத்தலைவர்கள், தேவாலயத்தை “கள்வர் குகை” ஆக்கியிருந்தனர் (மாற்கு 11:17). பரிசேயர்கள் “களவு நிறைந்தவர்களாக” இருந்தனர் (மத்தேயு 23:25); அவர்கள் “விதவைகளின் வீடுகளைப் பட்சித்தனர்” (மாற்கு 12:40க் காணவும்). வளர்ந்த யூதர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உதவியையும் அவர்களுக்குரியதாக இருந்திருக்க வேண்டிய ஆதரவையும் “களவாடினர்” (மாற்கு 7:9-13).

ஒழுக்கவீனம். “விபசாரம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிற நீ விபசாரம் செய்யலாமா?” (ரோமர் 2:22ஆ). CEV வேதாகமத்தில், “மக்கள் திருமணத்தில் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்று நீ சொல்லுகிறாய், ஆனால் நீ உண்மையுள்ளவனாய் இருக்கிறாயா? என்றுள்ளது. “விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக” என்பது ஏழாவது கட்டளையாக இருந்தது (யாத்திராகமம் 20:14). உலகமானது விபசாரம் என்ற நோயினால் எப்போதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது - இதற்கு யூதர்களும் விதிவிலக்கல்ல (எரேமியா 5:7, 8ஐக் காணவும்). J. W. மெக்கார்வீ என்பவரின் கூற்றுப்படி, யூதர்களின் தல்முத் என்ற நூலானது மிகவும் புகழ்ச்சிக்குரிய இரபீக்களில் சிலர் விபசாரம் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டிற்று.³⁴ விபசாரத்தில் பிடிபட்ட பெண் பற்றிய வரலாற்றை நான் வாசிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் (யோவான் 7:53-8:11), “விபசாரம் செய்திருந்த அந்த ஆண் எங்கே? அவனது பாவத்தை அவர்கள் கண்டுகொள்ளாதிருந்தது ஏன்?” என்று வியப்படைவதுண்டு.

விக்கிரகாராதனை. “விக்கிரகங்களை அருவருக்கிற நீ கோவில்களைக் கொள்ளையிடலாமா?” (ரோமர் 2:22ஆ). இந்த வசனத்தின் அர்த்தம், நமக்கு மறைவானதாயிருந்தபோதிலும், அதன் தொடக்க வாசகர்களுக்கு தெளிவாய் இருந்த வசனப்பகுதிகளில் ஒன்றாகும். மக்கள் என்ற வகையில் யூதர்கள் விக்கிரகங்களை அருவருத்தார்களா என்பது பற்றி நாம் அறிவதில்லை. பழைய ஏற்பாட்டின் கால கட்டங்கள் பெரும்பான்மையானவற்றில் அவர்கள் விக்கிரகாராதனையுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தனர், ஆனால் பாபிலோனிய

அடிமைத்தளையில் இருந்து திரும்பிவந்தபின்பு, அவர்களின் இருதயங்கள், உருவங்களுக்கு எதிராக உறுதியாய் அமைவுபெற்றிருந்தன.³⁵ இவ்விதமாக, இவ்வாக்கியத்தின் முதல் பகுதி தெளிவாயிருக்கிறது ஆனால் - பவுல் “கோவில்களைக் கொள்ளையிடலாமா?” என்று கேட்டபோது எதை அர்த்தப்படுத்தினார்?

சில எழுத்தாளர்கள், முந்திய இருகேள்விகளிலும், ஒவ்வொரு கேள்வியின் இரண்டாம் பகுதியும் அந்தந்தக் கேள்வியின் முதல்பகுதியைப் பிரதியெடுத்ததாக உள்ளது என்பதை உற்றுக்கவனித்து இருக்கின்றனர். இவ்வாறு, “கோவில்களைக் கொள்ளையிடுதல்” என்பது சிலவழியில், யூதர்கள் தாங்கள் வெறுப்பதாகக் கூறும் விக்கிரகாராதனையைத் தாங்களே செய்தலுக்கான குறிப்பாக உள்ளது என்று அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். மற்றவர்கள் இந்தச்சொற்றொடர், “பரிசுத்தமானவரை அவருக்குரிய யாவற்றிலும் திருடுதல்” என்று மாத்திரம் அர்த்தப்படுகிறது என்று எடுத்துக்கொள்கின்றனர்.

இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் பவுல் எதை அர்த்தப்படுத்தினார் என்று நாம் மிகச்சரியாக நிச்சயிக்க இயலாது,³⁶ ஆனால் இம்முன்று கேள்விகளின் ஒட்டுமொத்த வலியுறுத்தத்தை எவரொருவரும் தவறவிட முடியாது: யூதர்கள் சீர்பொருத்தமற்று இருந்தனர். அவர்கள் சொல்வது ஒன்றாகவும் செய்வது வேறொன்றாகவும் இருந்தது. அவர்கள் பிரசங்கித்தனர், ஆனால் நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. மீண்டுமாக நாம் இதை நமக்கு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.³⁷ களவு செய்தலுக்கு எதிராக நாம் பேசுகிறோம், ஆனால் நாம் நமது பரிவர்த்தனைகள் எல்லாவற்றிலும் நாணயமாக இருக்கிறோமா? பாலுறவுரீதியான பாவத்தை நாம் கண்டனம் செய்கிறோம், ஆனால் நமது இருதயங்கள் எப்போதும் தூய்மையாக இருக்கின்றனவா (மத்தேயு 5:27, 28ஐக் காணவும்)? நாம் விக்கிரகங்களுக்கு முன்பாக விழுந்து வணங்காதிருக்கலாம், ஆனால் “பொருளாசையானது[து] விக்கிரகாராதனையாக” உள்ளது என்பதை நாம் உணர்ந்து அறிகிறோமா (கொலோசெயர் 3:5)?

(3) பரிதாபமான விளைவு. இந்த வரிசையில் கேட்பதற்கு இன்னுமொரு கேள்வியைப் பவுல் கொண்டிருந்தார், அது யூதர்களின் சீர்பொருத்தமற்ற தன்மைகளையும் அத்துடன் கூடுதலாகப் பரிதாபமான விளைவை வலியுறுத்திற்று: “நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறித்து மேன்மைபாராட்டுகிற நீ³⁸ நியாயப்பிரமாணத்தை மீறிநடந்து, தேவனைக் கனவீனம்பண்ணலாமா?” (ரோமர் 2:23). யூதர்கள் ஒரு நிமிடம் நியாயப்பிரமாணத்தைக்குறித்து மேன்மைபாராட்டிவிட்டு அடுத்த நிமிடத்தில் அதை மீறி நடந்தனர்! ரிச்சர்டு ரோஜர்ஸ் என்பவர் சுட்டிக்காண்பித்தபடி, “மீறப்பட்டு” உள்ள ஒன்றின்மீது (வசனம் 17ஐக் காணவும்) “சாய்ந்திருத்தல்” என்பது அபாயகரமானதாக உள்ளது!³⁹

யூதர்களுக்குப் பல அனுகூலங்கள் தரப்பட்டிருந்தன, ஆனால் சொத்துக்கள் என்பது கடன்களாக முடியக்கூடும். தேவன் யூதர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தார் என்ற உண்மையானது, அவர்கள் மாபெரும் பொறுப்புக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்று அர்த்தப்படுத்திற்று

(யாக்கோபு 3:1ஐக் காணவும்). தீர்க்கதரிசியான ஆமோஸ், “பூமியின் எல்லா வம்சங்களுக்குள்ளும் உங்களைமாத்திரம் அறிந்துகொண்டேன்; ஆகையால் உங்களுடைய எல்லா அக்கிரமங்களினிமித்தமும் உங்களைத் தண்டிப்பேன்” என்று இஸ்ரவேல் மக்களை எச்சரித்தார் (ஆமோஸ் 3:2). இவ்விடத்தில், நம்மில் வளமையாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுள்ள யாவருக்கும் எச்சரிக்கை வார்த்தை ஒன்றுள்ளது. “எவனிடத்தில் அதிகங் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவனிடத்தில் அதிகங் கேட்கப்படும்” (லூக்கா 12:48ஆ).

யூதர்களின் சீர்பொருத்தமற்ற தன்மை அவர்களையும் கர்த்தருடன் அவர்களுக்கிருந்த உறவையும் பாதித்ததோடு நின்றுவிடவில்லை; அது மற்றவர்களையும் எதிராகப் பாதித்தது. பவுல், “நீ நியாயப்பிரமாணத்தை மீறிநடந்து, தேவனைக் கனவீனம்பண்ணலாமா?” என்று கேட்டார் (ரோமர் 2:23ஆ). ஆம் என்பதே புரிந்துகொள்ளப்பட்ட விடையாக உள்ளது: “ஆம், நீங்கள் பிரமாணத்தை மீறும்பொழுது, நீங்கள் தேவனைக் கனவீனம்பண்ணுகிறீர்கள்.” “செய்தியானது செய்தியாளரின் நடத்தையைக் கொண்டு அளவிடப்படுகிறது” என்பது எப்போதுமே உண்மையாக இருந்துள்ளது.⁴⁰ யூதர்கள் புறஜாதியாரைக் கர்த்தரிடம் நெருக்கமாகத் தரவழைக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தனர், ஆனால் அவர்களின் வாழ்வானது புறஜாதியாரைப் புறம்பே துரத்திற்று.

இது உண்மையாக இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமாகப் பவுல் பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்து மேற்கோள் காண்பித்தார்: “எழுதியிருக்கிறபடி, தேவனுடைய நாமம் புறஜாதிகளுக்குள்ளே உங்கள் மூலமாய்த் தூஷிக்கப்படுகிறதே” (வசனம் 24). இவ்வசனப்பகுதி அனேகமாக, ஏசாயா 52:5ன் (செப்துவஜிந்த்) கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் இருந்து மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.⁴¹ தேவன் தமது மக்களைப் பாதுகாக்கவும் அடிமைத்தனையில் அகப்படாமல் காக்கவும் முடியாதிருந்தார் என்று புறஜாதியார் நினைத்ததால் அவர்கள் தேவனை ஏளனம் செய்ததைப்பற்றி எழுதினார். இஸ்ரவேல் மக்களின் பாவங்களே அவர்களின் அடிமைத்தனத்தை விளைவித்தது என்பதே உண்மை யாயிருந்தது, எனவே இஸ்ரவேலின் பாவங்களே தேவனுடைய நாமம் தூஷிக்கப்படக் காரணமாயிருந்தன. அதுபோன்றே, பவுலின் நாட்களில், யூதர்களின் பாவமற்றைத் தன்மையானது, யூதரல்லாதவர்கள் மத்தியில் தேவனுடைய நாமம் அவதூறு செய்யப்படுவதை விளைவித்திருந்தது. ஏசாயா துரதிர்ஷ்டம் பற்றி எழுதியிருக்கையில், பவுல் தவறான நடத்தை பற்றி எழுதினார்;⁴² ஆனால் இவ்விரண்டுமே தேவதூஷணத்தை விளைவித்தன. ஒழுக்கரீதியில் குறைபாடு என்பது இராணுவரீதியான தோல்வியைப்போலவே, கர்த்தருக்கு அவகீர்த்தியைக் கொண்டுவந்தது.⁴³ மோசஸ் E. லோடு என்பவர், “புறதெய்வ வணக்கத்தார் ... ஒரு மனிதனின் நடத்தையைக்கொண்டு அவனது தெய்வத்தைப் பற்றி முடிவு செய்தனர். நல்ல மனிதர், நல்ல தெய்வம், மோசமான மனிதர்; மோசமான தெய்வம் ...”⁴⁴

காலங்களிலூடே, தயக்கமற்ற அவிசவாசிகள் அல்ல, ஆனால் ஒப்புகொடுத்தவற்ற விசவாசிகளே கர்த்தருக்கு மோசமான விரோதிகளாக இருந்துள்ளனர். ருட்யார்ட் கிப்ளிங் என்பவர், “ஆனால் அவரது சொந்த சீஷன் அவரை மிகமோசமாகக் காயப்படுத்துவான்” என்று

எழுதினார்.⁴⁵ புறஜாதியார்கள், விபசாரம், ஒழுக்கவீனம் மற்றும் அக்கிரமம் ஆகியவற்றினால் குற்றப்பட்டிருந்தபோது தேவன் மனிதர்களின் சிந்தைகளில் கனவீனப்பட்டிருக்கவில்லை. இருப்பினும் யூதர்கள் அதே பாவங்களைச் செய்தபோது, தேவனுடைய நாமம் சிரிப்பிற்கு இடமான தாயிற்று.

நாம் நமக்கு இதை நடைமுறைப்படுத்த முடியும் மற்றும் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும். நாமம்கூட (“கிறிஸ்தவர்கள்” என்ற) ஒரு பரிசுத்த குறிப்புப்பெயரை, (புதிய ஏற்பாடு என்ற) ஒரு பரிசுத்த பதிவை, (நமது விலைமதிப்பற்ற கர்த்தர் என்ற) ஒரு பரிசுத்த தெய்வீகத்தை மற்றும் (இயேசுவினாலும் அப்போஸ்தலர்களினாலும் வரைகுறிப்பிடப்பட்ட வகையிலான) பரிசுத்த கடமைகளைக் கொண்டுள்ளோம். இதில் நாம் மேன்மைப்படுத்திக்கொள்கிறோம்; ஆனால் நாம் கிறிஸ்தவர்களைப் போலச் செயல்படத் தவறும்போது, புதிய ஏற்பாட்டிற்குக் கீழ்ப்படியத் தவறும்போது, மற்றும் நமது வாழ்வில் கர்த்தரை மகிமைப்படுத்தத் தவறும்போது, அவிசுவாசிகள் மத்தியில் தேவனுடைய நாமம் இன்னமும் தூஷிக்கப்படுகிறது!

யூதர்களின் பாவம் நிறைந்த தன்மையானது புறஜாதியார் மத்தியில் தேவனுடைய நாமம் அவகீர்த்தியடையக் காரணமாயிருந்தது என்ற பவுலின் குற்றச்சாட்டு, யூதர்களின்மீது அவர் குற்றம்சுமத்துதலின் ஊச்சுக்கட்டமாயிருந்தது. அவர்கள் புறஜாதியாரைவிட ஆவிக்குரிய தன்மையிலும் தேவபக்தியிலும் மேம்பட்டவர்களாக இருந்திருக்கலாம், ஆனால் இன்னமும் அவர்கள், தேவனுடைய நீதி தேவைப்பட்ட பாவிக்களாகவே இருந்தனர்!

ஆழ்ந்த தேவபக்தியாயிருத்தல் என்பது எவரொருவரையும் இரட்சிக்காது

முன்னதாக நான், பலர் நல்ல, ஒழுக்கமான வாழ்வை வாழ்வதன் அடிப்படையில் தாங்கள் இரட்சிக்கப்படக்கூடும் என்று நினைப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இன்னும் பலர், தாங்கள் ஆழ்ந்த தேவபக்தி கொண்டிருப்பதால் இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்றும் நினைக்கின்றனர். அவர்கள் மதச்சடங்குகளையும் சடங்காச்சாரங்களையும் கடைப்பிடிக்கின்றனர்; அவர்கள் மதப்பணியைச் செய்கின்றனர், மற்றும் அவர்கள் ஆராதிக்கின்றனர். இவையாவும் தனக்குள்ளாகவே எவரொருவரையும் இரட்சிக்காது. நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் குறிப்பிட்ட தேவபக்தியுள்ள மக்களைப் பற்றி இயேசு பின்வருமாறு சித்தரித்தார்:

“பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பானேயல்லாமல், என்னை நோக்கி: கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! என்ற சொல்லுகிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை. அந்நாளில் அநேகர் என்னை நோக்கி: கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! உமது நாமத்தினாலே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே பிசாசுகளைத் துரத்தினோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினாலே அநேக அற்புதங்களைச்

செய்தோம் அல்லவா? என்பார்கள். அப்பொழுது, நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லை; அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே, என்னைவிட்டு அகன்று போங்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்” (மத்தேயு 7:21-23).

தயவுசெய்து என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டாம். நாம் தேவபக்தியுள்ளவர்களாக இருப்பது அவசியமாயிருக்கிறது. சிலர் “தேவபக்தி” என்ற வார்த்தை பாவம்நிறைந்த தன்மையை மறைமுகமாய் உணர்த்துவதால் அதைப் புறக்கணிக்கின்றனர், ஆனால் வேதாகம எழுத்தாளர்கள் இவ்வார்த்தையைப் பயன்படுத்தத் தயங்கவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, யாக்கோபு, “திக்கற்றபிள்ளைகளும் விதவைகளும் படுகிற உபத்திரவத்திலே அவர்களை விசாரிக்கிறதும், உலகத்தால் கறைபடாதபடிக்குத் தன்னைக் காத்துக்கொள்கிறதுமே பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக மாசில்லாத சுத்தமான பக்தியாயிருக்கிறது” என்று எழுதினார் (யாக்கோபு 1:27). “பக்தி” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (*threskeia* என்ற) கிரேக்க வார்த்தை பக்தியின் “புறம்பான அம்சம்” என்பதைக் குறிக்கிறது.⁴⁶ வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், இது தேவனுடனான நமது உள்ளான உறவை நாம் புறம்பாக எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறோம் என்பதாக உள்ளது. நீங்கள் உங்கள் துணையின்மீது அன்புகூருவதாக உரிமைகோரியும், ஒருக்காலும் அந்த அன்பை வெளிப்படுத்தாதிருந்தால், உங்கள் துணை உங்களுடைய அன்பின் உண்மைத்தன்மை பற்றிக் கேள்வியெழுப்பலாம். நாம் உண்மையிலேயே கர்த்தரிடத்தில் அன்புகூர்ந்திருந்தால், அவரது சித்தத்தைச் செய்து அவரைப் பிரியப்படுத்த முயற்சிப்பதில் நாம் நமது அன்பை வெளிப்படுத்துவோம் (யோவான் 14:15, 21; 1 யோவான் 5:3; 2 யோவான் 6). அதாவது, நாம் “தேவபக்தியுள்ளவர்களாக” இருப்போம்.

தேவபக்தியுடைவர்களாக இருத்தல் மாத்திரம் போதாது. உண்மையான தேவபக்தி உள்ளது (யாக்கோபு 1:27) மற்றும் பொய்யான தேவபக்தியும் உள்ளது (கொலோசெயர் 2:23). புதிய ஏற்பாட்டில் கட்டளையிடப்பட்டபடி, அவர் விரும்புகிற மாதிரியானவர்களாக இருத்தல் என்பதே தேவன்மீதான நமது அன்பின் புறம்பான வெளிப்பாடாக உள்ளது.

ரோமர் 2:17-24ல், பவுல் சரியான பதவி நியமனத்தை உபயோகிப்பதையோ சரியான குறிப்புகளைக் கொண்டிருப்பதிலேயோ சரியான தேவனை ஆராதிப்பதிலேயே சரியான கடமைகளை நிறைவேற்றுவதிலேயோ தவறு எதுவுமில்லை என்று கூறவில்லை. நிச்சயமாகவே, திருடுவது, விபச்சாரம் மற்றும் விக்கிரகாரதனைக்கு எதிராக போதிப்பதை ஊக்கப்படுத்தவில்லை. இருப்பினும், பக்திவிருத்தி மாத்திரம் - சரியான பக்தி - இரட்சிக்க முடியாது என்பதை அவர் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஒரு மதமானது மாத்திரமே இரட்சிக்கக் கூடுமென்றால், தேவன் வெறுமனே ஒரு மதப் போதகரை அனுப்பியிருக்கக் கூடும். அதற்குப்பதிலாக, ஒரு இரட்சகரை - அவருடைய குமாரனை - நமக்காக சிலுவையில் மரிக்க அனுப்ப வேண்டியிருந்தது.

முடிவுரை

பவுல், புறஜாதியாரை குற்றம் சாட்டுவதிலிருந்து திரும்பி, யூதர்களைச் சுட்டிக்காட்டியது யூதர்களுக்கு எவ்வளவு அதிர்ச்சியாயிருந்திருக்க வேண்டும்! புறஜாதியாரைப் போலவே அவர்களும், பாவக்குற்றத்தினால், நிறைந்திருந்தார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்வது எவ்வளவு கடினமாயிருந்திருக்க வேண்டும்! இந்நாளில், நம்முடைய பாவங்களுக்காக மனத்திரும்ப வேண்டுமென்று நாம் கூறத்தொடங்கும்போது உலக மனிதன் “நிச்சயமாக நீங்கள் என்னைக்குறித்து சொல்லவில்லை!” என்று பதிலுரைக்கிறான். மனிதனுடைய உலகளாவிய பாவத்தன்மையைப் பற்றி நாம் விவாதிப்பதால் ஒரு வேளை இதுவும் உங்களது மறுபதில் செயலாயிருக்கும்: “நான்? நிச்சயமாக நான் இல்லை!” நீங்கள் ஒரு நல்ல நேர்மையானவராய் இருக்கக்கூடும். நீங்கள் ஆழ்ந்த பக்தியுள்ளவராய் இருக்கக்கூடும். இருப்பினும், தன்னில்தானே இவ்விரண்டு குணாதிசயங்களில் ஒன்றாவது உங்களை இரட்சிக்க முடியாது. நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டால், அது தேவனுடைய கிருபையினாலேயே இருக்கும்.

நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, முதலாவது நீங்கள் இழந்துபோகப்பட்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்தறிய வேண்டும். ஜான் R. W. ஸ்டாட்,

பிரச்சனையை மறுத்துவிடுங்கள். அதைப்பற்றி எதுவும் செய்ய முடியாது; பிரச்சனையை ஒத்துக் கொள்ளுங்கள். மற்றும் உடனே அந்த பிரச்சனையின் முடிவிற்கு வழியிருக்கிறது. ஆல்கஹால் அனானிமஸ் என்ற இயக்கத்தின் முதல் பன்னிரண்டு படிகள் இவ்விதமாக இருக்கின்றன; “நாங்கள் குடிப்பழக்கத்திற்கு மேலாக வலிவிழந்து இருக்கிறோம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டோம் - எங்களுடைய வாழ்வு கட்டுப்படுத்த முடியாததாய் இருக்கின்றன.”¹⁷

நீங்கள் ஒரு பாவிமையென்றும் உங்களுடைய பாவமுள்ள நிலைக்கு மேலாக வலிவிழந்து இருக்கிறீர்கள் என்றும் ஒத்துக்கொள்ள விருப்பமாயிருக்கிறீர்களா? பின்பு உங்கள் பாவங்களிலிருந்து மனத்திரும்புங்கள் மற்றும் அன்புடன், விசுவாசமுள்ள கீழ்ப்படிதலில் கர்த்தரிடத்தில் வாருங்கள் (யோவான் 14:15; நடபடிகள் 2:36-38; 22:16), ஆகவே அவர் உங்களுடைய பாவங்களைக் கழுவக் கூடும்.

குறிப்புகள்

¹மற்ற காரணங்களும் சேர்க்கப்பட முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, ரோமர் 2:1-16ல், புறஜாதியார்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும், அவர்கள் விளிக்கப்படாதவர்களாக விவரிக்கப்படுகின்றனர் (வசனங்கள் 9, 10, 12, 14, 15 ஆகியவற்றைக் காணவும்). ²பல எழுத்தாளர்கள், மத்தேயு 7:3-5ல் உள்ள “துரும்பு” மற்றும் “உத்திரம்” ஆகியவை ஒரேவகையான பொருளினால் ஆனவை என்று சந்தர்ப்பப்பொருள் சுட்டிக்காண்பிப்பதாக நம்புகின்றனர். ³பவுல், பேசுபவர் அல்லது எழுதுபவர் தமது உரையைக் கேட்பவர்களை, தமக்கும் கற்பனை

செய்யப்பட்ட ஒரு எதிராளிக்கும் இடையிலான “கலந்துரையாடல்” ஒன்றை “கவனிக்க” அனுமதிப்பதன்மூலம் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துதல் என்ற, “diatribe” என்னும் பழையபழைய இலக்கிய வடிவத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். ⁴Adapted from J. W. MacGorman, *Layman’s Bible Book Commentary*, vol 20, *Romans, 1 Corinthians* (Nashville: Broadman Press, 1980), 32. ⁵நான் வாழ்கிற இடத்தில், “They would have been booing and hissing it” என்று நாங்கள் கூறுவது உண்டு. உலகத்தின் சில பகுதிகளில், நீங்கள் “ஓழுக்கவினத்திற்கு ‘கட்டைவிரலை நிமிர்த்தி’ வெற்றியின் அடையாளத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அவர்கள் ‘கட்டைவிரலைத் தாழ்த்தி’ தோல்வியின் அடையாளத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்” என்று நீங்கள் கூறமுடியும். “கிரேக்க வசனத்தில் பவுல், “ஓ மனிதனே, நீ ஒவ்வொருவனும்” என்று கூறினார் [தமிழில் இது, “நீ யாரானாலும்” என்றுள்ளது]. இந்த “மனிதன்” (3ம் வசனத்தில் பவுல் விளிர்த்த) அவரது “கற்பனையான எதிராளியாக” இருக்கிறார். ⁷W. E. Vine, Merrill F. Unger, and William White, Jr., *Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1985), 119. ⁸இந்தப் புத்தியை உங்கள் சமூகத்தில் நடைமுறைப் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றவைகளான விவரிப்புகளை உள்ளடக்கித் தழுவினமைத்துக்கொள்ளுங்கள். ⁹Charles R. Swindoll, *Coming to Terms with Sin: A Study of Romans 1-5* (Anaheim, Calif.: Insight for Living, 1999), 31. ¹⁰Jimmy Allen, *Survey of Romans*, 4th ed., rev. (Searcy, Ark.: By the author, 1973), 44.

¹¹இந்த வசனத்தையும் இதற்கு அடுத்த வசனத்தையும் நாம் பின்தொடரும் பாடத்தில் கலந்துரையாடுவோம். ¹²William Barclay, *The Letter to the Romans*, rev. ed., The Daily Study Bible Series (Philadelphia: Westminster Press, 1975), 41. ¹³Quoted in Barclay, 41. ¹⁴Ibid. ¹⁵*Mishnah Sanhedrin* 10:1. ¹⁶*Akedath Jizehak* (fol. 54, col. 2); quoted in James Burton Coffman, *Commentary on Romans* (Austin, Tex.: Firm Foundation Publishing House, 1973), 62. ¹⁷Adapted from D. Stuart Briscoe, *Mastering the New Testament: Romans*, The Communicator’s Commentary Series (Dallas: Word Publishing, 1982), 56. ¹⁸Lary Deason, “*The Righteousness of God*”: *An In-depth Study of Romans*, rev. (Clifton Park, N.Y.: Life Communications, 1989), 81. ¹⁹17 முதல் 21 வரையிலான வசனங்கள் கிரேக்க மொழியிலும் NASB வேதாகமத்திலும் ஒரே வாக்கியத்தில் உள்ளன. ²⁰இந்தப்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ள நான்கில் இரண்டு அனுசூலங்கள், Richard Rogers, *Paid in Full: A Commentary on Romans* (Lubbock, Tex.: Sunset Institute Press, 2002), 40 என்ற புத்தகத்தில் இருந்து தழுவிப்பட்டன.

²¹“பெற்ற” (eponomazo) என்பது, “பெயரிட” (onomazo) மற்றும் “மீது” (epi) என்று அர்த்தப்படும் இரண்டு வார்த்தைகளின் கூட்டுச்சொல்லாக உள்ளது, வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், “ஒரு பெயரினால் அழைக்கப்படுதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது (Vine, 425-26). ²²கிரேக்க வசனத்தில் ரோமர் 2:17ல் (ஆங்கிலத்திலான “the” என்பது போன்ற) திட்டவாட்டச் சுட்டுச்சொல் இல்லை. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தை நாம் படிக்கையில், *nomos* க்கு முன்பாக திட்டவாட்டச் சுட்டுச்சொல் இருப்பது அல்லது இராதிருப்பது என்பது எப்போதும் அதன் அர்த்தத்தைத் தீர்மானிக்காது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ²³நாம் 3ம் அதிகாரத்திற்குச் செல்லும்போது, “நியாயப்பிரமாணம்” என்ற வார்த்தைபற்றிய படிப்பு ஒன்றைச் செய்வோம். ²⁴கிரேக்க வசனத்தில் “சித்தத்தை” என்று மாத்திரமே உள்ளது, ஆனால் அது *தேவனுடைய சித்தமே* என்பதைச் சந்தர்ப்பப்பொருள் வலியுறுத்துகிறது. ²⁵Adapted from Vine, 328. ²⁶Leon Morris, *The Epistle to the Romans* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1988), 132; Vine, 35. A similar word, translated “see fit,” is used in 1:28. ²⁷Adapted from Morris, 132; Vine, 214. ²⁸Ibid., 39. ²⁹Morris, 131. ³⁰Vine, 71.

³¹Morris, 131. ³²அதிகாரம் 1ல் பவுல், “மதியீனமாக” இருத்தல் என்ற வகையில்,

அவர்களின் இருதயம் “இருளடைந்திருந்தது” என்று விவரித்தார் (வசனங்கள் 21, 22). 2:19ல் “அந்தகாரம்” என்பதற்கான (*skotia* என்ற) வார்த்தையானது 1:21ல் உள்ள “இருளடைந்திருந்தது” என்பதற்கான வார்த்தையின் அதே வேரில் இருந்து வந்ததாக உள்ளது. 2:20ல் உள்ள “பேதை” என்பதற்கான (*aphron* என்ற) வார்த்தையானது 1:21, 22ல் “பயித்தியக்காரர்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையில் இருந்து மாறுபட்டதாக உள்ளது, ஆனால் கருத்து ஒன்றாகவே உள்ளது. ³³C. E. B. Cranfield, *Romans: A Shorter Commentary* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1985), 55. ³⁴J. W. McGarvey and Philip Y. Pendleton, *Thessalonians, Corinthians, Galatians and Romans* (Cincinnati.: Standard publishing, n.d.), 314. ³⁵ரோம அதிகாரிகளுடன் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட மோதல்களில் பல உருவகங்களைப் பற்றியதாக இருந்தன. ³⁶இப்புத்தகத்தின் பிற்பகுதியில் “தேவனிடத்தில் பயபக்தியின்மை?” என்ற பாடத்தில் காணவும். ³⁷நடைமுறைப்பயன்பாடுகளை உங்கள் சமூகத்திற்குப் பொருந்துமாறு தழுவிமைத்து விரிவாக்கிக்கொள்ளுங்கள். ³⁸இந்த வாக்கியத்தில் முதல் “நியாயப்பிரமாணம்” என்ற வார்த்தைக்கு முன்னால் (ஆங்கிலத்தில் “the” என்னப்படுகிற) திட்டவட்டச் சுட்டுச்சொல் எதுவும் இல்லை, ஆனால் இரண்டாவதாக வருகிற “நியாயப்பிரமாணம்” என்ற வார்த்தைக்கு முன்னால் அது பயன்படுத்தப்படுகிறது. பவுல், மோசேயினுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மனதில் கொண்டிருந்தார் என்பதைச் சந்தர்ப்பப்பொருள் தெளிவாக்குகிறது. ³⁹Rogers, 40. ⁴⁰John D. White, Sr., *Class Notes, Romans*, Tri-State School of Preaching and Biblical Studies, Evansville, Indiana (1988).

⁴¹இந்தக்கூற்று எசேக்கியேல் 36:20, 21 வசனத்தைப் பற்றியதாக உள்ளதென்று பல எழுத்தாளர்கள் சுட்டிக்காண்பிக்கின்றனர். ⁴²F. F. Bruce, *The Letter of Paul to the Romans*, The Tynedale New Testament Commentaries (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1985), 88. ⁴³Adapted from John R. W. Stott, *The Message of Romans: God's Good News for the World*, The Bible Speaks Today series (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1994), 92. ⁴⁴Moses E. Lard, *Commentary on Paul's Letter to Romans* (Lexington, Ky.: N.p., 1875; reprint, Delight Ark.: Gospel Light Publishing Co., n.d.), 95. ⁴⁵Rudyard Kipling, “The Disciple,” *Rudyard Kipling's Verse*, def. ed. (Garden City, N.Y.: Doubleday and Co., 1940), 782. Kipling (1865-1936) was a celebrated English novelist, short-story writer and poet. ⁴⁶Vine, 520. ⁴⁷Stott, 67.

தேவனிடத்தில் பயபக்தியில்லாமை?

“விக்கிரகங்களை அருவருக்கிற நீ கோவில்களைக் கொள்ளையிடலாமா?” (ரோமர் 2:22ஆ) என்பது “கோவில்” என்பதற்கான (*hieron* என்ற) வார்த்தையை “களவு” என்பதற்கான (*sulao* என்ற) வார்த்தையுடன் இணைத்துப் பெற்ற (*hierosulos* என்ற) கிரேக்க வார்த்தையில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. *Hieron* என்பது “பரிசுத்த [ஸ்தலம்]” அல்லது “பரிசுத்த [வஸ்து]” என்று அர்த்தப்படுத்தப்படுகின்றது, எனவே *hierosulos* என்பது உருவகநடையில், பரிசுத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய மதிப்பை “களவாடுதல்” என்று குறிப்பிடக்கூடும் (“புனிதத்தை மதியாதிருத்தல்”, KJV).

பவுல், “யூதர்களாகிய நீங்கள் விக்கிரகங்களை வெறுப்பதாக நடக்கிறீர்கள்; இருப்பினும் நீங்கள் விக்கிரகக்கோவில்களில் இருந்து களவுசெய்து அவற்றை (ஆராதித்து) அவற்றைச்சேவிக்கிறீர்கள்” என்று கூறவிருந்தார் என்று ஒரு எழுத்தாளர் முடிவுசெய்தார்.¹ மற்றவர்கள் “கோவில்கள்” என்பவை அனேகமாக விக்கிரகாராதனைக் கோவில்களாக இருந்தன என்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர் (Phillips; NLT), ஆனால் அவைகள் அவற்றை யூதர்கள் எப்படி “கொள்ளையிட்டனர்” என்பது பற்றிக் கருத்து ஒருமைப்பட முடியாதிருக்கின்றனர். விக்கிரகாராதனைக் கோவில்கள் சிலவேளைகளில் செல்வந்தர்களுடைய செல்வங்களைச் சேர்த்துவைக்கும் இடமாகப் பயன்பட்டபடியால், அந்தச் செல்வங்களை அவ்வப்போது யூதர்கள் கொள்ளையிட்டனர் என்று முன்மொழியப்பட்டுள்ளது. சிலயூதர்கள் விக்கிரகாராதனைக்காரர்கள் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த உலோகத்தினால் செய்யப்பட்ட சிறு விக்கிரகங்களைத் திருடி, அதன் உலோகத்தை உருக்கி அதை விற்றனர் என்ற கருத்தும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கோவில்களைக் கொள்ளையிடுதல் என்பது புதிய ஏற்பாட்டில் இன்னும் வேறு ஒரே ஒரு இடத்தில் மாத்திரம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (நடபடிகள் 19:37), அது இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இதே வகையான கொள்ளையையே குறிப்பதாக காணப்படுகிறது. யூதர்கள் தாங்கள் பழித்துரைப்பதாக உரிமைகோரும்விஷயத்தில் இருந்து ஆதாயம் ஏற்படுத்துவதற்கும் மேற்பட்டவர்களாக இருந்தனர் என்பதும் கவனிக்கப்பட்டுள்ளது. யூதத்துவ எழுத்துக்களின்படி, சில யூதர்கள் விக்கிரகங்களை எடுத்து அவற்றை புறஜாதி ஆராதனையாளர்களிடத்தில் மிக உயர்ந்த விலைக்கு விற்றனர்.² இந்தக்காட்சிகள் யாவையும் சாத்தியமானவைகளாக உள்ளன, ஆனால் இவையாவும் பவுல் நோக்கங்கொண்டிருந்த பொதுவான நடைமுறைப் பயன்பாட்டிற்கு மிகவும் குறுகியவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

ஒரு சில எழுத்தாளர்கள், “கோவில்களை கொள்ளையிடுதல்” என்பது எருசலேமில் இருந்த யூத தேவலாயத்தைக் கொள்ளையிடுதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது என்று நம்புகின்றனர். யூதர்கள், ஆசாரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்ததை தாங்களே வைத்துக்கொண்டதன்மூலம் “தேவனைக் கொள்ளையிட்டனர்” என்று மல்கியா கூறினார் (மல்கியா 3:8ஐக் காணவும்). யோசிப்பஸ் என்பவர், தேவாலயத்திற்குரிய நிதிகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்திய ஆசாரியர்கள் பற்றிக் கூறினார்.³ AB வேதாகமம்

இவ்விதமாக, ரோமர் 2:22ன் பிற்பகுதியை பின்வருமாறு விரித்துரைக்கிறது: “[தேவனுக்குரியதை நீங்கள் உங்கள் சொந்தப் பயன்பாட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு, இவ்விதமாகப் பரிசுத்த ஸ்தலத்தைக் கொள்ளையிட்டு அதன் புனிதத்தைக் கெடுக்கிறீர்களா]?”

விளக்கவுரையாளர்கள் பலர், இங்கு விவாதத்தில் உள்ள சொற்றொடரை, “பரிசுத்தருக்குரிய எல்லாவற்றையும் அவரிடத்திலிருந்து கொள்ளையிடுதல்” என்று மாத்திரம் அர்த்தப்படுவதாக எடுத்துக்கொள்கின்றனர். ரிச்சர்டு பேட்டி என்பவர், “விக்கிரகங்களை அருவருத்த யூதர்களை [பவுல்] குற்றம் சாட்டினார், ஏனென்றால் அவர் தேவனுக்குரியவையாக உள்ள கட்டுப்படுத்தப்படாத பயபக்திக்குச் சரணடைய மறுத்தல் என்ற வகையில், முதலாவது [மற்றும் இரண்டாவது] கட்டளைகளை மீறமாட்டார் [யாத்திராகமம் 20:3, 4]. அவ்வாறு அவர்கள் தேவனுடைய இராஜாீகமான பரிசுத்தத்தை தங்கள் வாழ்விற்காகக் கொள்ளையிட்டனர்” என்று எழுதினார்.⁴ சார்லஸ் ஹோட்டஜ் என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்,

“தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கொள்ளையிடுதல்” என்பது ... தேவனையும் பரிசுத்த வஸ்துக்களையும் பொறுத்த விஷயங்களில் தீட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் பயபக்தியின்றி நடந்து கொள்ளுதல் என்பதாக மிகவும் பொதுவாகப் புரிந்துகொள்ளப்படலாம். சந்தர்ப்பப்பொருளுக்கு தேவையானது பின்வருவது மாத்திரமே: “விக்கிரகாராதனையைத் [தவிர்ப்பதில்] நீங்கள் தேவனுக்கு மாபெரும் பயபக்தி செலுத்துவதாக அறிவிக்கிறீர்கள், இருப்பினும் மற்ற வழிகளில், நீங்கள் மாபெரும் பயபக்தியின்மை என்பதில் குற்றப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.”⁵

கோவில்களைக் கொள்ளையிடுதல் என்பது பற்றிப் பவுல் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தது என்ன என்பது துல்லியமாகத் தெளிவற்ற நிலையில் இருப்பதால், ஒரு விளக்கம் பற்றி நாம் உபதேச ரீதியாகக் கண்டிப்புடன் இருக்க இயலாது. இருந்தபோதிலும், பவுலின் கருத்து தெளிவாக உள்ளது: யூதர்கள் சீர்பொருத்தமற்ற தன்மையால் குற்றப்பட்டிருந்தனர்.

குறிப்புகள்

¹Adapted from Moses E. Lard, *Commentary on Paul's Letter to Romans* (Lexington, Ky.: N.P., 1875; reprint, Delight, Ark.: Gospel Light Publishing Co., n.d.), 94. ²Leon Morris, *The Epistle to the Romans* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1988), 137. ³Josephus *Antiquities* 18.3.5. ⁴Richard A. Batey, *The Letter of Paul to the Romans*, *The Living Word Commentary* (Austin, Tex.: R. B. Sweet Co., 1969), 41. ⁵Charles Hodge, *Romans*, *The Crossway Classic Commentaries* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1993).